

HAMLET

วิศเสียม เปตสเปียร์

แปล:
ศวา เวทีวิวัฒนา

Porcupine Selected:
วรรณกรรมคลาสสิก

II ๖ M ๑๓

วิลเลียม เชคสเปียร์

ศวา เวฬุวิวัฒนา แปล

เป็นวรรณกรรม
PORCUPINE BOOKS

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เม่นวรรณกรรม

Homepage: porcupinebook.com

Facebook: สำนักพิมพ์ เม่นวรรณกรรม

เลขที่ 9/8 หมู่ 9 บางช้าง สามพราน นครปฐม 73110

โทรศัพท์: 0-3497-9635 โทรสาร: 0-3429-5283

E-mail: info@porcupinebook.com

แยกสี พิมพ์สี่และพิมพ์ขาวดำ

บริษัท ภาพพิมพ์ จำกัด

เลขที่ 45/14 หมู่ 4 ถ.บางกรวย-จตุรนต์ ต.บางขุน

อ.บางกรวย นนทบุรี 11130

โทรศัพท์: 0-2879-9154 โทรสาร: 0-2879-9153

จัดจำหน่าย

Alternative Writers

โทรศัพท์: 0-3429-5424 โทรสาร: 0-3429-5283

ราคา 310 บาท

วรรณกรรมแปล

ผู้เขียน

ผู้แปล

พิมพ์ครั้งแรก

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการอำนวยการ

บรรณาธิการ

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

ออกแบบปก

ออกแบบรูปเล่ม

ISBN

แฮมเล็ต

วิลเลียม เชกสเปียร์

ศวา เวฬุวิวัฒนา

พฤษภาคม 2565

สุนันท์ สีสายพิสิฐ

ไกรสร สีสายพิสิฐ

ปรีชา พุทธประสาท

นิวัต พุทธประสาท

สิริกัญญา กาญจนประกร

มานิตา ส่งเสริม

Porcupine Design

978-616-7831-32-9

T H E
Tragicall Historie of
H A M L E T,
Prince of Denmarke.

By William Shakespeare.

Newly imprinted and enlarged to almost as much
again as it was, according to the true and perfect
Coppie.

AT LONDON,
Printed by I. R. for N. L. and are to be sold at his
shoppe vnder Saint Dunstons Church in
Fleetstreet. 1605.

คำนำ

“แสมเล็ด” ของ วิลเลียม เชกสเปียร์เขียนมาแล้วกว่า 400 ปี ทว่ายังทันสมัยไม่เสื่อมคลายไม่ว่าจะด้วยเนื้อหา ไม่ว่าจะด้วยเรื่องราวที่สนุกเร้าใจ “แสมเล็ด” ขึ้นหิ้งเป็นวรรณกรรมคลาสสิกของโลก นักอ่านรุ่นใหม่ต้อนรับอย่างอบอุ่น และอ่านกันอย่างแพร่หลาย ยังมีการสอนในชั้นเรียนวรรณกรรมภาษาอังกฤษ ยังมีการแสดงละครบนเวทีจากทั่วโลก “แสมเล็ด” ขยายอิทธิพลไปสู่หนัง นิยายดัดแปลง นิยายที่ได้แรงบันดาลใจ การตุ๋น รวมถึงสื่ออื่นๆ ที่เกิดขึ้นใหม่ หนังสือเล่มนี้คือบทแปลภาษาไทยที่สำนักพิมพ์ภูมิใจนำเสนอ นี่คือนักแปลที่ทรงคุณค่าและทรงพลังที่สุดเล่มหนึ่งของโลกวรรณกรรมที่นักอ่าน นักเขียน หรือคนทำงานศิลปะไทยหาที่จะเข้าใจ “โคกนาฏกรรมของเจ้าชายแสมเล็ด”

ทำไม “แสมเล็ด” ยังคงเป็นที่นิยมไม่เสื่อมคลายแม้ผ่านกาลเวลานับร้อยๆ ปี “แสมเล็ด” เป็นละครโคกนาฏกรรมแก้แค้นที่มีอิทธิพลต่อวรรณกรรมอังกฤษเป็นอย่างมาก ประการแรก บทละครเรื่องนี้วางรากฐานการเขียนนิยายแนวกระแสนัก และจิตวิทยา ที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดเรื่องหนึ่ง โดยเฉพาะ

ความสัมพันธ์ทางเพศในครอบครัว ที่ถูกนำเสนอได้อย่างโดดเด่น
ปมทางจิตในตัวละครแต่ละตัวล้วนนำศึกษา ประการที่สอง เรื่อง
ราวของแสมเล็ดเจ้าชายแห่งเดนมาร์ก สะท้อนสภาพสังคม
การเมือง การปกครอง การทุจริต ความชั่วร้าย แม้เรื่องราวจะ
เขียนมานานแล้ว แต่โดยโครงเรื่องยังสดใหม่เสมอ เมื่ออ่านหรือ
ชมละคร สามารถเทียบเคียงประวัติศาสตร์ปัจจุบันอย่างไม่เคย
ตกยุคในทางกลับกันเรื่องราวใน “แสมเล็ด” ยังคงความก้าวหน้า
ไม่เสื่อมคลาย สัญลักษณ์ต่างๆ ที่แสดง สามารถถอดรหัสได้
หลากหลายแง่มุม เมื่อนำมาศึกษาผ่านทฤษฎีวรรณกรรม หรือ
นำมาศึกษาผ่านปรัชญา ล้วนแล้วสามารถตีความได้อย่าง
กว้างขวาง ประการที่สาม “แสมเล็ด” ถ่ายทอดถึงความจริง การ
เสแสร้ง ความคลุมคลั่ง ความรันทดอันเหลือทน ความเดือดดาล
จนถึงจุดแตกหัก นั้นทำให้ “แสมเล็ด” เป็นเรื่องที่ต้อง
มนต์เสน่ห์ไม่เสื่อมคลาย ยิ่งเราศึกษาลึกเข้าไปในตัวละครแต่ละ
ตัวมากเท่าไร เราจะเห็นความลึกซึ้งในภาพมนุษย์จริง ๆ ที่มีเลือด
มีเนื้อ มีชีวิต ตัวละครใน “แสมเล็ด” ต่างมีลมหายใจประดุก
มนุษย์จริงที่จับต้องได้ ประการสุดท้าย “แสมเล็ด” เรียงร้อย
เรื่องราวการแก้แค้น การทรยศ หักหลัง และการยอมจำนนต่อ
ความชั่วช้า จนทำให้ละครโคกนาฏกรรมเรื่องนี้กลายเป็นละคร
ที่ยิ่งใหญ่อยู่เหนือกาล

ในการจัดพิมพ์ครั้งนี้ทางสำนักพิมพ์ได้พยายามรักษาการวางหน้าให้ใกล้เคียงกับฉบับภาษาอังกฤษให้มากที่สุด แม้จะมีข้อจำกัดในบางประการที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ นอกเหนือไปกว่านั้น เพื่อการค้นหาค้นหาในแต่ละองค์และฉากได้ง่ายขึ้น สำนักพิมพ์ได้กำกับตัวเลขของ องค์และฉากต่าง ๆ ตามหลังเลขที่หน้า ตัวอย่างเช่น ตัวเลข 199.2.1 หมายถึง หน้า 199 องค์ 2 ฉาก 1 เป็นต้น

สุดท้ายเพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลาแก่ผู้อ่าน สำนักพิมพ์หวังว่า “แสมเล็ด” จะเป็นหนังสือที่ต่อ ยอดให้กับผู้อ่านได้เกิดแรงบันดาลใจ ไม่ว่าจะเป็นงานวรรณกรรม ละครเวที ภาพยนตร์ ดนตรี รวมถึงงานศิลปะและสื่อต่างๆ “แสมเล็ด” เป็นหนังสืออีกเล่มที่สามารถเปลี่ยนชีวิตหลังการอ่าน นี่คือนานที่ยิ่งใหญ่ เรื่องหนึ่งของวรรณกรรมโลก และเป็นหนึ่งในรายชื่อ 10 อันดับต้น จากการจัดลำดับหนังสือ 100 เล่ม ที่ควรอ่านก่อนตาย

ขอแสดงความนับถือ

สำนักพิมพ์เม่นวรรณกรรม

บันทึกผู้แปล

การแปลหนังสือเล่มนี้เริ่มต้นด้วยเปียร์หลายแก้วในร้านอาหารริมถนน หัวค่ำ เราเริ่มเมาและชวนกันคุยถึงเชคสเปียร์ จนฤทธิ์แอลกอฮอล์บันดาลให้จับมือเห็นพ้องว่าจะแปลและจัดพิมพ์ “แฮมเล็ต” – ง่ายตายเช่นนั้น

จำได้ว่านั่นคือปลายเดือนกรกฎาคม ผมกำลังเริ่มต้นอ่านรวมเรื่องสั้นของ อ.อุदार พอรับปากว่าจะแปลแฮมเล็ตก็รีบอ่าน อ.อุदार รวดเดียวจนหมด จากนั้นก็เริ่มค้นคว้าเรื่องของเชคสเปียร์ และพบว่า ผลงานของเชคสเปียร์ที่ตีพิมพ์ช่วงที่แกยังมีชีวิตนั้นจะเป็นรูปแบบสมุดพับเล่มเล็กๆ เรียกว่า ควอร์โท (quarto) โดยบทละครที่ตีพิมพ์ด้วยลักษณะนี้มีอยู่ 18 เรื่องด้วยกัน และควอร์โทของแต่ละเรื่องยังมีหลายเวอร์ชัน จนหลังเชคสเปียร์ตายได้ 7 ปี (ค.ศ. 1623) เพื่อนและผู้เก็บสะสมผลงานของเขาได้นำบทละครทั้งหมดมาตีพิมพ์ ออกมาเป็นรวมเล่มครั้งแรก หรือที่เรียกกันว่า “เฟิร์สท์ ฟอลิโอ” (first folio) โดยบทละครที่นำมารวมเล่มนี้มีมากถึง 36 เรื่อง เป็นเรื่องที่ไม่เคยตีพิมพ์มาก่อนถึง 18 เรื่องด้วยกัน แต่เมื่อนำเรื่องที่เคย

พิมพ์แล้วมาเทียบกับฉบับรวมเล่มก็จะพบว่า เนื้อหาส่วนหนึ่งถูกปรับเปลี่ยน บ้างก็ถูกเพิ่มเข้าไป บ้างก็ถูกตัดทอน

แซมเล็ดเป็นหนึ่งในบทละครที่เนื้อหาถูกปรับเปลี่ยน ซ้ำยังไม่ได้ถูกตัดต่อเพียงครั้งเดียว แม้แต่ในฉบับควอร์โทเอง เนื้อหายังเปลี่ยนแปลงไปทุกครั้งที่มีการพิมพ์ซ้ำ นั่นก็เพราะแซมเล็ดเป็นบทละครที่ตัวขายดีมาก ถูกนำไปแสดงหลายโรงละคร ดังนั้นจึงจำเป็นต้องปรับบทและส่วนกำกับเวทีบ่อยครั้งเพื่อให้เหมาะสมกับสถานที่ ขนาด และสภาพของโรงละครแต่ละแห่ง เมื่อนำมารวมเล่มตีพิมพ์ บทละครแซมเล็ดก็ถูกปรับให้กระชับขึ้นอีก บางฉากถูกตัดทิ้งเกือบทั้งหมด คำศัพท์บางคำถูกเปลี่ยนใหม่จนแทบไม่เหลือเค้าเดิม แต่ถ้าดูรายชื่อของผู้จัดทำหนังสือเล่มนี้แล้ว เราก็จะเห็นว่าเต็มไปด้วยมิตรสหายและแฟนตัวยงของมิสเตอร์เชคสเปียร์ ดังนั้น ย่อมเป็นไปได้มากกว่า ตัวเชคสเปียร์เองก็คงทราบและอาจมีส่วนร่วมในโครงการรวมเล่มนี้ด้วยก่อนเสียชีวิต

แซมเล็ดฉบับเล่มนี้แปลจากต้นฉบับเฟิร์สท์ ฟอลิโอ เริ่มต้นแปลเมื่อวันที่ 1 สิงหาคม ค.ศ. 2019 และเสร็จสิ้นในเวลาสิบหกนาฬิกายี่สิบหกนาทีของวันที่ 1 พฤศจิกายน ค.ศ. 2019 คำศัพท์เก่าส่วนใหญ่อ้างอิงจากพจนานุกรม “Shakespeare’s Words” ของ David Crystal กับ Ben Crystal หากมีข้อสงสัย

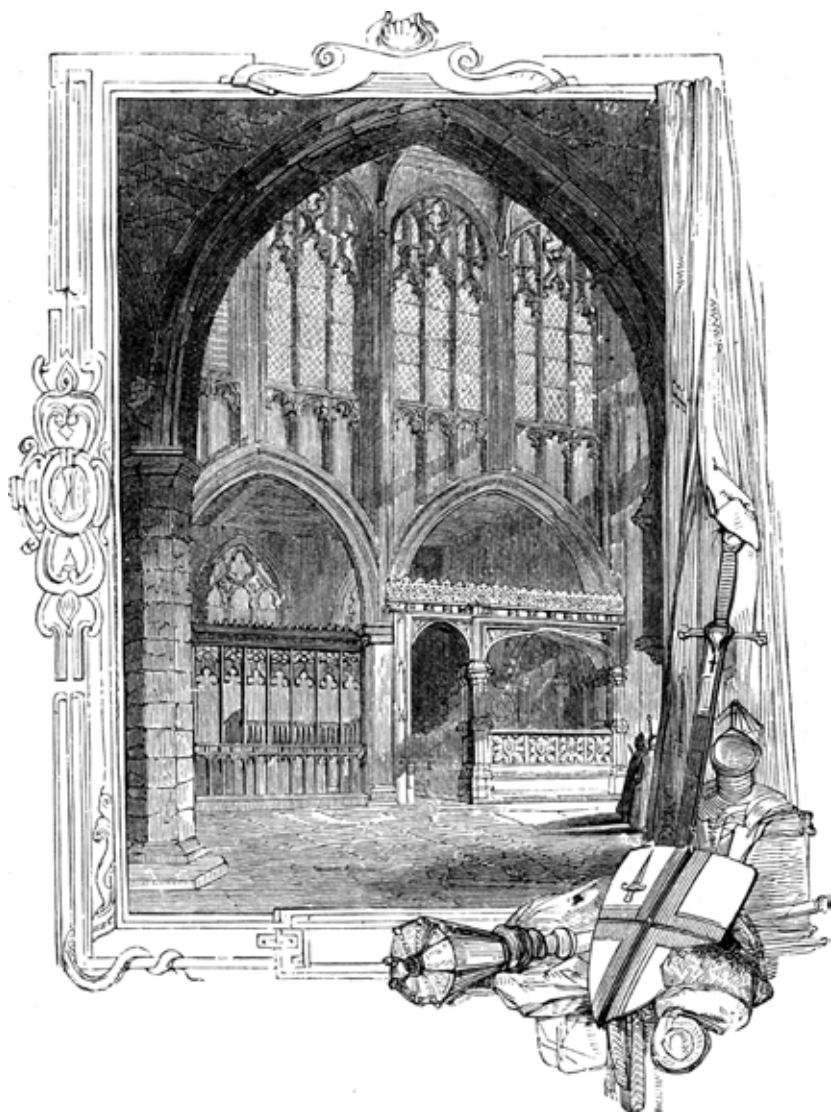
หรือคำติชม สามารถติดต่อผ่านเพจสำนักพิมพ์เม่นวรรณกรรม
สุดท้ายนี้ ผมขอขอบคุณพี่หมูและพี่ปอ เจ้าสำนัก
เม่นวรรณกรรม สำหรับโอกาสแสดงฝีมือ ขอบคุณภรรยากับแมว
สองตัวที่บ้าน สำหรับกำลังใจ และขอบคุณตัวเอง ที่ยังไม่ยอม
แพ้

ขอบคุณทุกคนมากครับ

ศวา เวฬุวิวัฒนา

สารบัญ

รายนามตัวละคร	18
องก์ 1	21
องก์ 2	87
องก์ 3	141
องก์ 4	213
องก์ 5	259
จากแฮมเล็ตสู่แฮมเล็ตฯ	315
ประวัติ วิลเลียม เชกสเปียร์	339

ໂຄສນາກຸຣຸມ

ຂວງ

ໄຊເສດຖີ

ວຽກງານກຸຣຸມ

ໂຄສນາກຸຣຸມ

รายนามตัวละคร

แฮมเล็ต, องค์ชายแห่งเดนมาร์ก
คลอเดียส, ราชาแห่งเดนมาร์ก, ปิตุลาของแฮมเล็ต
วิญญาน, บิดาผู้ล่วงลับของแฮมเล็ต, ราชาก่อนของเดนมาร์ก
เกอร์ทรูด, ราชินีแห่งเดนมาร์ก, มารดาของแฮมเล็ต
โพลONIUS, ที่ปรึกษาแห่งอาณาจักรเดนมาร์ก
เลแอร์ทีส, บุตรของโพลONIUS
โอฟีเลีย, ธิดาของโพลONIUS
เรย์นัลโด, คนรับใช้ของโพลONIUS
โฮเรโซ, สหายของแฮมเล็ต
โรเซ็นแครนทส์, ราชบริพาร
กิลเดินสเตอร์น, ราชบริพาร
โวลเทมานด์, ทูตของเดนมาร์ก
คอร์เนเลียส, ทูตของเดนมาร์ก
บาร์นาร์โด, ทหารยาม
แฟรนซิสโก, ทหารยาม
มาร์เซลลัส, ทหารยาม
ออสริค, ราชบริพาร
ฟอร์ทินบราส, องค์ชายแห่งนอร์เวย์
นายกอง, ในทัพของฟอร์ทินบราส

คณะนักแสดง, ซึ่งสี่คนในนั้นรับบทเป็นคนเกริ่นบท, ราชา, ราชนี
บัปติस्ता, และลูเซียนัส

คนชุดสุสาน, สองคน

คนแจ้งสาร

กะลาสี

บาทหลวง

ทูตอังกฤษ

องก์ 1 ฉาก 1

สถานที่: ระเบียงป็นใหญ่ของพระราชวังเอลสินอร์, เดนมาร์ก

ทหารยามสองคน คือ บาร์นาร์โด กับ แฟรนซิสโก เข้าฉาก ทั้งสอง
พบกัน

บาร์นาร์โด

นั่นใคร?

แฟรนซิสโก

ไม่, เจ้านั่นแลตอบข้า: จงยังหยุดและเผยแพร่

บาร์นาร์โด

จงเจริญองค์ราชา!

แฟรนซิสโก

บาร์นาร์โด?

บาร์นาร์โด

เป็นข้า

แฟรนซิสโก

เจ้าช่างมาตรงเวลา

บาร์นาร์โด

ตีสิบสองแล้ว. เจ้าไปพักเถิด, แฟรนซิสโก

แฟรนซิสโก

ขอบคุณที่มาผลัดเวรของข้า. อากาศหนาวจริง จนใจข้าลั่น

บาร์นาร์โด

ผลัดของเจ้าสงบดี?

แฟรนซิสโก

หนูสัปดาห์ยังไม่มี

บาร์นาร์โด

เช่นนั้นก็ราตรีสวัสดิ์.

หากเจ้าผ่านพบโฮเรโซกับมาร์เซลลัส,

สองสหายร่วมผลัดของข้า, ช่วยบอกพวกมันให้รีบมา

โฮเรโซ กับ มาร์เซลลัส เข้าฉาก

แฟรนซิสโก

ข้าว่าคงมานั้นแล้ว—จงบึงหยุด! นั่นใคร?

โฮเรโซ

ผองสหายร่วมชาติ

มาร์เซลลัส

ผู้สาบานตนต่อราชันแห่งเดนมาร์ก

แฟรนซิสโก

ขอพระเจ้าอวยพร. ราตรีสวัสดิ์

มาร์เซลลัส

โอ, แล้วพบกันใหม่, ทหารกล้า. ว่าแต่ผู้ใดมาปลดแอกเรา?

แฟรนซิสโก

บาร์นาร์โดมาแทนที่ข้า. ราตรีสวัสดิ์

แฟรนซิสโกออกจากฉาก

มาร์เซลลัส

สวัสดิ์! บาร์นาร์โด!

บาร์นาร์โด

ว่าอย่างไร, อ้าว, นั่นโฮเรโซใช่ไหม?

โฮเรโซ

มาครบทั้งตัว

บาร์นาร์โด

ยินดีต้อนรับ,

โฮเรโซ

ยินดีต้อนรับ, มาร์เซลลัสคนเก่ง

มาร์เซลลัส

ว่าแต่, คีนี่, เจ้าสิ่งนั้นปรากฏกายอีกหรือไม่?

บาร์นาร์โด

ข้ายังไม่เห็นสิ่งใด

มาร์เซลัส

โฮเรโซมันว่า นั่นเป็นแค่จินตนาของพวกเรา,
และจักไม่ยอมให้ความเชื่อใดชักนำ,
แม้นั่นคือภาพอันชวนผวา ที่พวกเราเห็นกันมาถึงสองครา.
ด้วยเหตุนั้น, ข้าจึงร้องขอให้มันมากับข้า,
ผองเรจักได้จับตาทุกนาที่แห่งราตรีนี้ร่วมกัน,
เพื่อวิญญานร้ายที่ว่าปรากฏอีกครั้ง,
มันจักได้เชื่อดวงตาของเราเสียที และช่วยสนทนากับผืนนั้น

โฮเรโซ

ให้ตายเถิด, ไม่มีสิ่งใดปรากฏดอก

บาร์นาร์โด

นั่งลงสักครู่เถิดน้า,
ยอมให้พวกเราจุ่มสองหูของเจ้าอีกสักครา,
หูที่เอาแต่ปิดป้องไม่รับฟังเรื่องเล่าของเรา
ว่าสองคืนแล้ว พวกเราพบเจอสิ่งใดมา

โฮเรโซ

เอาเถิด, นั่งก็นั่ง.
ขอฟังหน่อยว่าบาร์นาร์โดเล่าอย่างไร

บาร์นาร์โด

เมื่อคืนวาน,
ยามดาวดวงนั้น ที่เคียงดาวเหนือทางประจิมทิศ

คล้อยเคลื่อนเจดจรัสถึงตำแหน่งนั้นบนพื้นสวรรค์,
ดั่งที่มันลุกโชนอยู่บัดนี้, มาร์เซลลัสกับข้า,
ตอนนั้นระฆังบอกเวลาตีหนึ่ง—

มาร์เซลลัส

หยุด, เจียบก่อน

วิญญาณ เข้าฉาก

ดูนั่น, มันปรากฏกายอีกครา

บาร์นาร์โด

ด้วยลักษณะดุจเดียวกับองค์ราชา ผู้วายชนม์

มาร์เซลลัส

เจ้าเป็นปราชญ์มีหรือ? กล่าวอันใดแก่มั่นหน้อย, โฮเรโซ

บาร์นาร์โด

เหมือนองค์ราชา, หรือไม่ใช่? เข้าไปดูให้ชัดซี, โฮเรโซ

โฮเรโซ

คล้ายมาก, จนกริดใจข้า ทั้งด้วยหวาดกลัวและสงสัย

บาร์นาร์โด

มันคงอยากสนทนา

มาร์เซลลัส

ไถ่ถามมันสักคำซี, โฮเรโซ

โฮเรโซ

เจ้าเป็นใคร, ไยครองตนผิดที่ผิดทาง, ในยามวิกาลเช่นนี้,
อีกด้วยรูปลักษณ์สง่างาม ดุจจ้าวสงคราม,
ดั้งเดิมกับกษัตริย์แห่งเดนมาร์ก ผู้วายปราณ
ผู้เคยกรำศึกสงคราม? ในนามแห่งสวรรค์ ข้าขอสั่งให้เจ้า
เปิดปาก!

มาร์เซลลัส

มันไม่สบอารมณ์เสียแล้ว

บาร์นาร์โด

นั่น, มันจากไปแล้ว

โฮเรโซ

หยุด! จงเอ่ยวาจา, เอ่ยวาจา! ข้าสั่งเจ้า, จงเอ่ยคำ!

วิญญาณ ออกจากฉาก

มาร์เซลลัส

มันไปแล้ว และไม่ตอบคำถาม

บาร์นาร์โด

ว่าอย่างไร, โฮเรโซ? ตัวเจ้าสิ้นและขีดเขียน
หรือเจ้าสิ่งนี้เป็นมากกว่าจิตจินตนา?
ตัวเจ้าคิดว่าอย่างไร?

โฮเรโซ

ต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้า, ข้าคงไม่เชื่อไม่ลง,
หากไม่ได้รับรู้ด้วยกาย และยืนยันเท็จจริงได้
ด้วยดวงตาของตนเช่นนี้

มาร์เชลลัส

มันเหมือนองค์ราชันเลยใช่ไหม?

โฮเรโซ

ดูจเดียวกับที่เจ้าเหมือนกับตัวเอง.
นั่นคือเกราะชุดเดียวกับที่ทรงเคยสวมใส่,
เมื่อครั้งฟาดฟันกับราชันอันล่ำพองแห่งนอร์เวย์,
ใบหน้าบั้งตึงไม่ต่างจากครั้งนั้น, ก้นเถียงกันเกรี้ยวกราด,
ทรงฟาดหอกปลายขวานบนแคร่เลื่อน บนผืนน้ำแข็ง.
แปลกเสียจริง

มาร์เชลลัส

เช่นเดียวกับสองครั้งก่อนหน้านี้, ในห้วงเวลาเดียวกัน,
มันจากไปด้วยท่วงท่าเยี่ยงออกรบ ในเวรยามของพวกข้า

โฮเรโซ

จักด้วยเหตุผลกลใด ข้าเองก็ไม่ทราบเหมือนกัน,
แต่ถ้าว่ากันตามความเห็นโดยรวมของข้าแล้วนั้น,
นี่คือลางบอกโกลาหลอันวิกลแก่ประเทศของเรา

มาร์เซลัส

เอาเถิด, นั่งลงก่อน, แล้วช่วยแถลงไขแก่ข้าที, ท่านผู้รู้:
เหตุใดต้องจัดเวรยามอันเข้มงวดโดยละเอียดเช่นนี้,
จนเหล่าบิรารต้องตรากตรำทุกคืนค่ำ,
เหตุใดหล่อปืนใหญ่สัณเฑาะว์ทุกวัน,
อีกยังติดต่อดำเนินเพื่อซื้อหายุทธภัณฑ์;
โยออกหมายเกณฑ์เหล่าช่างนาวา ให้มาจัดฟันกรางาน
จนวันอาทิตย์ไม่ผิดจากวันงานในสัปดาห์;
สิ่งใดหนอรออยู่ข้างหน้า จึงเร่งร้อนลงแรงกัน,
จนกลางคืนต้องกร่างานร่วมกับกลางวัน;
ใครตอบข้าได้บ้างไหม?

โฮเรโซ

เรื่องนั้นข้าตอบได้,
อย่างน้อยก็ตามข่าวลือว่ากัน. ราชนองค์ก่อนของชาวเรานั้น,
ผู้ซึ่งรูปเงาของท่านเพิ่งปรากฏแก่พวกเรา,
อย่างที่รู้, ครั้งหนึ่งเคยถูกทำร้ายโดยฟอร์ทินบราสแห่งนอร์เวย์,
ซึ่งมันคงถูกเร้าด้วยความจองหองอันล้ำพองกว่าใครของตน,
จึงได้ทำท่านพาดพิงตัวต่อตัว, ครั้นนั้น, ราชาแฮมเล็ต ผู้องอาจ—¹
ดังที่โลกหล้าในฝั่งของเรา² ยกย่องพระองค์—

¹ หมายถึงบิดาขององค์ชายแฮมเล็ต ซึ่งชื่อแฮมเล็ตเหมือนกัน

² หมายถึงยุโรป

ท่านสังหารฟอร์ทินบราสผู้นั้น, ซึ่งได้ลงนามสัญญาไว้,
 ปฏิญาณกันมั่นเหมาะ, ทั้งด้วยกฎหมายและพิธีการ,
 ว่าด้วยชีวิตของตัวมันนั้น จักขอสละดินแดนทั้งหมด
 อันตนครอบครอง แก่ฝ่ายกำชัย;
 อีกด้านก็ดูจกัน, สดส่วนดินแดนอันเทียมเท่า
 ก็ถูกระบุไว้โดยราชาของเราเช่นกัน, อันจักตกเป็น
 สินทรัพย์ของฝ่ายฟอร์ทินบราส,
 หากมันเป็นฝ่ายได้ชัย, และให้พลเช่นกันแก่อีกฝั่ง; แล้วด้วย
 สัญญาฉบับนั้น,
 ดังที่ปรากฏในข้อบังคับที่ต่างตกลงกัน,
 ดินแดนของมันก็ตกเป็นของแฮมเล็ต. ทว่า, บัดนี้, ฟอร์ทินบราส
 ผู้บุตร,³
 ผู้มีจิตวิญญาณอันปรีดิ์เต็มและร้อนแรง แต่ยังไม่เคยจับศึก,
 เทียวตระเวนไปทั่วตามชายแดนของนอร์เวย์
 กวาดเกณฑ์กองกำลังของคนไร้ถิ่นเหลือขอ
 ที่ยอมพลีกายแก่งานยากใดใด เพื่ออาหารและปากท้อง
 และเติมเต็มความกระหายในตัวตน, ซึ่งก็ไม่ใช่งานใดอื่น—
 และชัดเจนที่เดียวต่อฝ่ายปกครองของเรา—
 นั่นคือมันต้องการเอาคืน, โดยจักใช้ทั้งกำลังอันแกร่งกล้า
 และทุกหนทางที่จำเป็น, เพื่อเรียกคืนดินแดนส่วนนั้น, ดังที่ข้า

³ เช่นเดียวกับฝั่งแฮมเล็ต ลูกชายของฟอร์ทินบราสก็ชื่อฟอร์ทินบราส

เพ็งกล่าวไป

ว่าบิดาของมันเป็นเคยเสียให้ฝ่ายเรา. ข้าเห็นว่า, นี่แหละ
คือแรงกระตุ้นสำคัญ ที่ทำให้พวกเราต้องเตรียมตัวกัน,
เป็นสาเหตุที่เราต้องเฝ้ายาม, อีกเป็นต้นตอสำคัญ
ของความเรงร้อนอันสุดประมาณและความวุ่นวายในแผ่นดิน

วิญญาณ เข้าฉากอีกครั้ง

เดี๋ยวก่อน, คุณนั! ดู, มันปรากฏตนอีกครั้ง!
ข้าจะขวางมันไว้, ต่อให้มันทำร้ายข้า. จงหยุด, เจ้าภูตหลงตา!
หากเจ้ามีสุรเสียง หรือสามารถแปลงวาจา,
จงกล่าวแก่ข้า,
หากมีสิ่งอันควรใดที่ข้าพอทำได้,
เพื่อให้เจ้าพบสันติ และให้ข้าได้เกียรติแก่ตน,
จงกล่าวแก่ข้า,
หากเจ้ากุมความลับใดต่อชะตาของบ้านเมือง—
ซึ่งบางทีอาจเลียงได้ล่วงหน้า—โอ, จงเปล่งวาจา!
หรือหากในชีวิตของเจ้านั้น ได้เคยเก็บรักษา
สมบัติใดอันได้มาโดยมิชอบธรรม อันฝังไว้ในครรภ์แห่งพสุธา

โก๋ซัน

ดังที่ว่ากันว่าเป็นเหตุให้ภูตผีเยี่ยงเจ้ายังต้องเร่ร่อนหลังความตาย—
บอกข้า; จงยังหยุดแล้วกล่าววาจา!—หยุด, มาร์เซลลัส!

มาร์เซลลัส

ข้าควรฟาดมันด้วยหอกหรือเปล่า?

ทุกคนตั้งท่าเตรียมสู้โจมตี

โฮเรโซ

เอาเลย, ถ้ามันยังไม่ยิ่งหยุด

บาร์นาร์โด

มันอยู่ทางนี้!

โฮเรโซ

มันอยู่ทางนี้!

มาร์เซลลัส

มันหนีไปแล้ว!

วิญญาณ ออกจากฉาก

เราพลาดแล้ว, ริวางตัวสูงส่งเช่นนั้น,

สำแดงตนล่งล้ำ คุกคามมัน.

มันก็ดูจืดชืดอากาศนั้นแล: ยากแต่จะได้,

พวกเราถูกอย่างโง่เง่า เขี่ยเหยื่ออย่างสามัญและลื่นค่า

บาร์นาร์โด

ตอนไก่ขัน เหมือนมันกำลังจึกกล่าววาจา

โฮเรโซ

แต่แล้วกลับสะดุ้ง เหมือนผู้ต้องหา
ที่ถูกเรียกตัวจนหวาดหวั่น. ตัวข้าเคยได้ยินมา
ว่าไก่อ้นั้น—สัตว์อันเป็นเสียงแตรแก่วาร์วัน—
ใช้ช่วงคออันระหงและกังวานเสียงแหลมสูง,
ปลุกเทพเจ้าแห่งวันให้ลุกตื่น, อีกเสียงร้องขันของมัน
ยังย่ำเตือนเหล่าวิญญาณร่อนเร่และวิกล,
ทั้งในท้องทะเลและเปลวไฟ, ทั้งในพสุธาและอากาศ,
ให้รับแรงหลีกหนีที่ทางของตน—ด้วยความจริงอันปรากฏ ณ
ที่นี่,
เจ้าสิ่งทีเพ่งแสดงตนนั้นได้มอบข้อพิสูจน์แก่เรา

มาร์เซลลัส

มันเลือนหายไปพร้อมเสียงขันของไก่.
ว่ากันว่า, ก่อนเทศกาลนั้น,
ก่อนโมงยามที่ผองเราฉลองวันประสูติของพระผู้ไถ่,⁴
วิหคแห่งรุ่งทิวาจักขับขานจนสิ้นรัตติกาล,
บัดนั้น, ว่ากันว่า, ไม่มีภูตผีใดสามารถเตร็ดเตร่พันเขตคาม
ของตน,
รัตติกาลจกบริสุทธิ, ไม่มีดาวใดร่วงรุกลง,⁵

⁴ หมายถึงวันคริสต์มาส พระผู้ไถ่หมายถึงพระเยซู

⁵ ในสมัยของเชกสเปียร์มีความเชื่อว่า ดาวบางดวงสามารถถ่วงชนโลกได้ตลอดเวลา

เหล่าภูตพรายไม่กระซิบลวงล่อ, กระทั่งแม่มดยังไร้อำนาจ
ร้ายมนต์,

แสนศักดิ์สิทธิ์และทันด้วยพรแห่งฟ้าคือช่วงเวลานั้น

โฮเรโซ

ข้าก็ได้ยินมาเช่นกัน และเชื่ออยู่ส่วนหนึ่ง.

แต่ดูนั่นก่อน, อรุณรุ่งในอาภรณ์แดงน้ำตาล,

กำลังบทรจรเหนือยอดน้ำค้างบนทิวเขาบุรพา.

หมดเวลาเวรยามของเราแล้ว, และข้าขอเสนอว่า:

พวกเราควรนำเรื่องที่ได้พบเจอในคืนนี้

ไปถ่ายทอดแก่แสมเล็ต ผู้บุตร; เอาชีวิตของข้าเป็นเดิมพัน,

เจ้าวิญญูณตนนี้, แม้เพิกเฉยต่อพวกเรา, มันจักยอมพูดกับ
เขา.

พวกเจ้าเห็นด้วยไหม ว่าเราควรบอกเล่าเรื่องนี้แก่องค์ชาย,

ทั้งด้วยเหตุแห่งความรักของพวกเรา และด้วยหน้าที่?

มาร์เซลลัส

เอาซี, ข้าเห็นด้วย, และข้ารู้ว่าเช่นนั้น

เราจักหาตัวเขาได้ที่ใดโดยไร้กังวล

ทั้งหมดออกจากฉาก

องค์ 1 จาก 2

สถานที่: พระราชวังเอลสินอร์

*คลอเดียส ราชาแห่งเคนมาร์ก, เกอร์ทรูด ราชีนี, แสมเล็ด (สวมชุด
ดำไว้ทุกข์), โพลเนียส, เลแอร์ทีส, โอฟีเลีย, และเหล่าราชบริพาร,
ทั้งหมดเข้าฉาก*

คลอเดียส

แม้ความตายของแสมเล็ด เซษฐาอันเป็นที่รักของเรา⁶
ยังคงสดใหม่ในความทรงจำ, และแม้เราควร
ร่วมคงโศกานันไว้นในหัวใจ, ให้ทั่วทั้งอาณาจักรของเรา
ขมวดปมเป็นหนึ่งเดียวด้วยความโศกเศร้า,
อย่างไรก็ตาม เมื่อนำเหตุผลมาประชันกับธรรมชาติ,⁷
เราควรคิดถึงเขาด้วยอารมณ์เศร้าอย่างคนฉลาด,
พร้อมกันนั้นก็ต้องระลึกถึงตัวเองด้วย.
ดังนั้น, ราชีนีของเรา, ผู้ซึ่งก่อนหน้านี้เคยเป็นภคินีของเรา,
ราชีนีม่ายแห่งราชวังในอาณาจักรอันชาญสงคราม,
เราจึงได้แต่งตั้งนาง—ก็เหมือนความสุขระคนทุกชั้นนั่นแล,

⁶ ดูเหมือนเชคสเปียร์ตั้งใจใช้คำว่า “เรา” อย่างกำกวม นั่นคือ “เรา” อาจหมายถึง
“พวกเรา” ก็ได้ หรืออาจเป็นคำแทนตัวของกษัตริย์เองก็ได้

⁷ เหตุผลกับธรรมชาติ มักถูกมองว่าเป็นสิ่งตรงข้ามกัน “ธรรมชาติ” ในที่นี้จึง
หมายถึงอารมณ์โศกเศร้าที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติเมื่อสูญเสียคนที่รัก

ตาข้างหนึ่งฉายแสง อีกข้างหลุบต่ำ,
 เหมือนความรื่นเริงในงานศพ หรือซึ่มอาลัยในวิวาท์,
 ตาข้างถ่วงเท่ากัน ข้างหนึ่งสุข ข้างหนึ่งเศร้า—
 เราจึงแต่งตั้งนางเป็นภรรยา. แต่ก็ไ้ว่าเราหลงลืม
 สติปัญญาอันสูงค่าของพวกเจ้าทั้งหลาย ซึ่งคอยช่วยชี้แนะ
 ในเรื่องนี้มาตลอด ไม่บิดพลิ้ว. เราขอบคุณ สำหรับทุกสิ่ง.
 เอาเถิด, มาเข้าเรื่องเดิมกัน. เจ้าหนุ่มฟอร์ทินบราส
 มันประเมินเราเสียเตี้ยต่ำ,
 หรือไม่ก็คิดไปว่า เมื่อเซเชฐาที่รักของเราล่องลับไป,
 ประเทศของเราจักแยกแตกจนหมดท่า,
 และเมื่อรวมกับฝันเฟื่องว่าตนนั้นเป็นต่อ,
 มันจึงคอยแต่ยื่นข้อเรียกร้องกวนใจเรา,
 ว่าให้ยอมศิโรราบส่งคืนดินแดนเหล่านั้น
 ที่บิดาของมันเสียด้วยกฎบังคับทางสัญญา
 แก่เซเชฐาผู้องอาจยิ่งของเรา. หยุดพุดเรื่องของมันดีกว่า.

โวลเทมานด์ กับ คอรีเนเลียส เข้าฉาก

มาเถิด, มาเข้าเรื่องของเราและเรื่องสภาคั้งนี้,
 ใจความสำคัญก็คือ: เราได้ร่างจดหมาย
 ยังนอร์เวย์, ถึงพิตุลาของเจ้าหนุ่มฟอร์ทินบราส—
 พิตุลา ผู้ไร้กำลัง, นอนเจ็บไข้บนบรรจรณ์, แทบไม่รู้
 ถึงจ่านงของหลานของตน—ต้องให้เจ้าหนุ่มนั้น

หยุดทัพเสียตรงนั้น, เพราะทั้งทหาร,
ทั้งกลุ่มกำลัง, และทั้งกองทัพ, ล้วนประกอบขึ้นจาก
คนใต้อาณัติของเขาทั้งสิ้น. บัดนี้ เราขอส่ง
เจ้า, คอร์เนเลียสอันเก่งกาจ, และเจ้า, โวลเทมานด์,
จงนำสารทักทายนี้มอบแก่ราชาซราแห่งนอร์เวย์,
โดยเราจักไม่ให้อำนาจตัดสินใจใดแก่พวกเจ้า,
ไม่ว่าเรื่องใด, กับองค์ราชา, นอกเหนือไปจากเรื่อง
ที่เกี่ยวกับสาร อันครบจำนวนความอยู่แล้วนี้

ยื่นเอกสารให้คนทั้งสอง

ขอให้โชคดี, และให้ความว่องไวเป็นหน้าที่ของพวกเขาเจ้า

โวลเทมานด์

ไม่ว่าเรื่องใด, ขอให้เป็นที่หน้าที่ของข้าพระองค์

คลอเดียส

เราไม่กังขาแต่อย่างใด. ขอให้พวกเขาโชคดีมีชัย—

โวลเทมานด์ กับ คอร์เนเลียส ออกจากฉาก

มาเถิด, เลแอร์ทีส, เจ้าจักกล่าวอันใดแก่เรา?

เจ้าบอกว่ามีเรื่องร้องขอ, มีอะไรหรือ, เลแอร์ทีส?

เมื่อได้กล่าววาทะเป็นหลักเป็นการแก่ราชาแห่งเดนมาร์กแล้ว

ก็อย่าให้ถ้อยคำเปลืองไป. เลแอร์ทีส, เจ้าจักขอลสิ่งใด?

ขามอบให้ไม่ได้ ถ้าเจ้าไม่ร้องขอ,

หัวสมองย่อมผูกพันกับหัวใจ,
และหัตถ์ย่อมรับใช้โอษฐ์,
ไม่ต่างจากที่บัลลังก์แห่งเดนมาร์กผูกพันกับบิดาของเจ้า.
เจ้าต้องการสิ่งใดแน่, เลแอร์ทีส?

เลแอร์ทีส

ฝ่าบาทของข้าพระองค์,
โปรดอนุญาตให้ข้ากลับฝรั่งเศส,
ที่ซึ่งข้าจากมายังเดนมาร์ก, แม้โดยเต็มใจ,
เพื่อแสดงตนตามหน้าที่ในพิธีราชาภิเษกของพระองค์,
แต่บัดนี้, ข้าขอสารภาพ, เมื่อหน้าที่นั้นเสร็จสิ้น,
ความคิดและปรารถนาของข้าก็โน้มไปยังฝรั่งเศสอีกครั้ง,
ข้าจึงขอความกรุณาให้พระองค์อนุญาตข้าด้วยเถิด

คลอเดียส

ได้คำอนุญาตจากบิดาแล้วหรือยัง? โพลเนียสว่าอย่างไร?

โพลเนียส

เขาได้คำอนุญาตจากข้าแล้ว, ฝ่าบาท.
ข้าขอความกรุณา, โปรดอนุญาตให้เขาไป

คลอเดียส

จงใช้วัยเยาว์ของเจ้าตามที่ใจปรารถนา, เลแอร์ทีส. เวลาเป็น
ของเจ้า,

ใช้ให้คุ้มค่าที่สุดตามที่เจ้าสามารถและปรารถนา—

แต่เวลานี้, แสมเล็ด, วงศ์วานของข้า, บุตรของข้า—

แสมเล็ด

เป็นมากกว่าญาติเล็กน้อย แต่ก็ขาดความผูกพัน

คลอเดียส

ไยเมฆหมอกอันหม่นหมองยังปรากฏเช่นนั้น?

แสมเล็ด

หามีได้, องค์ราชัน. ตัวข้านั้นมากด้วยแสงตะวัน.

เกอร์ทรูด

แสมเล็ด คนดี, ถอดอาภรณ์สีราตรีของเจ้าออกเถิด,
มองราชาแห่งเดนมาร์กด้วยดวงตาเป็นมิตรเสียบ้าง.
อย่าเอาแต่หลุบตาต่ำตลอดเวลา,
มองหาแต่บิดาอันสูงศักดิ์ในเงาธุลีเช่นนั้นเลย.
เจ้าก็รู้, นั่นคือเรื่องสามัญ: ทุกชีวิตต้องตายจาก,
เปลี่ยนกลายจากสภาพแห่งธรรมชาติไปสู่ความเป็นนิรันดร์

แสมเล็ด

ใช่ขอรับ, คุณผู้หญิง, เป็น ‘ของสามัญ’⁸

⁸ คำว่า สามัญ (common) ย่อมมีนัยถึงสิ่งคนเรามีเหมือนกัน ครอบครองร่วมกัน คำพูดของแสมเล็ดตรงนี้จึงสอนว่า แม้ของตนกำลังทำตัวเป็นของใช้สามัญ ที่เมื่อพอของตนตาย ก็รีบแต่งงานกับอาของตนต่อทันที คล้ายโสเภณีนั่นเอง

เกอร์ทรูด

ถ้าเข้าใจเช่นนั้น,

ไยยังแลคล้ายว่าเจ้าเอาแต่ยึดถือไว้แก่ตัว?

แฮมเล็ต

‘แลคล้าย’ หรือ, คุณผู้หญิง? เปล่าเลย, นี่คือตัวตนจริง: ไม่ใช่แค่ ‘แลคล้าย’,

ไม่ใช่แค่ชุดคลุมดำสนิทดุจดุจดหมึก, มารดาคนดีของข้า,

ไม่ใช่แค่แต่งดำตามมารยาทหรือพิธีการ,

ไม่ได้แค่ฝืนทอดถอนใจให้พอมีลมออกมาบ้าง,

ไม่, ไม่ใช่แค่ดวงตาท่วมน้ำหลากอย่างสายธาร,

ไม่ใช่สักแต่บั่นหน้าให้เศร้าซึม,

ทั้งหมดนี้, ไม่ว่ารูปลักษณ์, อารมณ์, หรือความเศร้าที่แสดงออกมา,

ไม่อาจบรรยายตัวตนที่แท้ของข้า. แน่นอน, สิ่งเหล่านี้เพียง

‘แลคล้าย’,

ด้วยนั่นคือการกระทำที่ใครก็ได้อาจเสแสร้งแสดงออกมา,

ทว่า, ตัวข้ามีสิ่งนั้นอยู่ภายใน, สิ่งซึ่งเหนือกว่าภาพอันเห็นได้ด้วยตา,

ภายนอกของข้าเป็นแค่ของประดับ, เพียงอารมณ์แห่งโศก

คลอเดียส

อุปนิสัยของเจ้านั้นงดงาม น่าชื่นชม, แฮมเล็ต,

ที่ยังแสดงความอาลัยอันเป็นหน้าที่แก่บิดา.

แต่เจ้าก็ควรตระหนักว่า บิดาของเจ้าก็เคยสูญเสียบิดา,
 และบิดาผู้ล่วงลับนั้น ก็เคยเสียบิดาเช่นกัน. จริ่งว่าคนที่ยังอยู่
 ย่อมมีหน้าที่ปฏิบัติต่อบิดามารดาผู้ล่วงลับ, ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง,
 จักต้องแสดงออกซึ่งโศกอันผูกแก่พิธิศพ. กระนั้น, หากมัวแต่
 ดื้อตันยึดติดกับความเสียใจ ก็จักนำไปสู่หนทาง
 แห่งความดีอันอันหลงผิด. นั่นคือโศกอันไม่สมชาติบุรุษ:
 แสดงออกซึ่งงานอันขัดขึ้นกฎสวรรค์,
 หัวใจอันเปราะบาง, จิตใจอันมีอาจด้านทุกขระทม,
 สติปัญญาบ่มง่อมและขาดการฝึกฝน.
 ด้วยนั่นคือเรื่องที่เรารู้ว่าต้องเกิดสักวัน, นั่นเป็นเรื่องสามัญ
 อย่างถึงที่สุด, ไม่ต่างจากเรื่องอื่นใดที่เรารับรู้ได้ด้วยผัสสะ;
 แล้วไยยังดิ่งตันยึดติดกับอีกฝั่ง
 นำมาใส่ไว้ในหัวใจ? เฮอะ! ผิดต่อสวรรค์,
 ผิดต่อคนตาย, ผิดธรรมชาติ,
 หลับหูหลับตาต่อเหตุผลอันชี้ให้เห็นเด่นชัดอยู่ว่า
 ความตายของผองบิดานั้นสามัญ, เหตุผลอันพร่ำบอกเรา
 ทุกวัน—
 ตั้งแต่ศพแรก⁹ จนถึงร่างที่ตกตายในปัจจุบัน—
 ว่า ‘โลกก็เป็นเช่นนั้น.’ เราขอร้องเจ้าเถิด, โปรดทิ้งโศกา
 อันไร้จุดหมายนั้นแก่ผืนพสุธา, แล้วหันมองเรา

⁹ ตามคัมภีร์ไบเบิล “ศพแรก” ในประวัติศาสตร์คืออาเบล ซึ่งถูกพี่ชายคือคาอิน ฆ่า
 ตาย

ในฐานะบิดา; ให้โลกหล้าได้ตระหนัก
 ว่าเจ้าคือทนายที่ใกล้บัลลังก์ของข้ามากกว่าผู้ใด,
 อีกได้รับความรักอันเลอค่า,
 ไม่ต่างจากรักที่บิดา ผู้ทุ่มเทกว่าใคร มอบให้แก่ลูกชาย,
 นั่นคือรักที่ข้ามอบให้เจ้า. ส่วนเรื่องที่เจ้าปรารถนา
 ว่าจักกลับไปยังวิทยาลัยในวิทเทนเบิร์ก¹ นั้น,
 มันขัดต่อจรรยาของเรายิ่งนัก,
 เราขอร้องให้เจ้าเปลี่ยนใจยังอยู่,
 ที่นี้, เคียงข้างดวงตาอันสงเสริมและอบอุ่นของเรา,
 ในฐานะขุนนางสูงสุดแห่งราชสำนัก, หลาน, และบุตรของเรา.

เกอร์ทรูด

อย่าให้แม่ต้องผิดหวังเลย, แสมเล็ด.
 แม่ขอร้อง, อยู่กับพวกเราเถิด, อย่ากลับไปวิทเทนเบิร์กเลย

แสมเล็ด

ข้าจักพยายามเชื่อฟังท่านแล้วกัน, คุณผู้หญิง

คลอเดียส

โอ้, นั่นเป็นคำตอบอันสมควร และเปี่ยมด้วยความรัก.
 เป็นส่วนหนึ่งของเราในเดนมาร์กเถิด—มา, ภริยาของข้า.
 คำตอบรับอันนุ่มนวลและเต็มใจเช่นนั้นของแสมเล็ด

¹ Wittenberg ชื่อเมืองในเยอรมนี อันเป็นเมืองที่ขึ้นชื่อเรื่องวิทยาลัยของฝ่ายโปรเตสแตนต์

ช่างชวนให้ใจข้าแจ่มจรัส, ดังนั้น, ด้วยเกียรติที่ได้รับมา,
เหล่าอวยชัยทุกแก้วที่ราชาแห่งเดนมาร์กดื่มในวันนี้
จักเป็นดั่งปืนใหญ่อันกึกก้อง, จนเมฆบนฟ้าสามารถพรรณนา,
เหล่าฉลองขององค์ราชันจักอีกทีกถึงสวรรค์อีกครา,
กังวานดุจสายฟ้าบนผืนดิน. ไปกันเถิด

แว่วเสียงประโคมดนตรี

ทุกคนออกจากฉาก ยกเว้นแสมเล็ด

แสมเล็ด

โอ, ข้าปรารถนานัก ให้เลือดเนื้ออันโสมมนี้อันสลาย,
ละลาย, ระเหยกกลายเป็นหยาดละออง;
ขอเพียงพระผู้เป็นเจ้าไม่เล็งปิ่นแห่งพิพากษา
แก่บาปสังหารตน!¹ โอ พระเจ้า, พระเจ้า!
วิถีทั้งมวลของโลกใบนี้, สำหรับข้า,
ช่างเหนื่อยล้า, ซ้ำซาก, ไร้ชีวิตชีวา, และไร้ประโยชน์สิ้นดี!
โอ้เว้ย! ที่นี้กลับกลายเป็นสวนอันรกรด้วยวัชพืช¹
ที่นับวันยิ่งแตกเมล็ด. สรรพสิ่งอันรกรเรือและหยาบข้าถึงเนื้อใน
ได้ครอบครองที่แห่งนี้จนสิ้น. โยจึงเป็นเช่นนี้ได้!

¹ “ขอเพียงการฆ่าตัวตายไม่เป็นบาป”

¹ ในสมัยของเชคสเปียร์ สวนที่ได้รับการดูแลอย่างสม่ำเสมอ เป็นสัญลักษณ์ของโลกที่สมบูรณ์ หรือโลกที่ควรเป็น “สวนอันรกรด้วยวัชพืช” จึงมีนัยเปรียบเทียบกับโลกที่ผิดเพี้ยน

ความตายเพิ่งผ่านไปแค่สองเดือน—ไม่, ไม่ถึงสองด้วยซ้ำ.
 บิดาของข้าเป็นราชาผู้เลิกล้ำ, เมื่อเปรียบกันแล้ว
 ก็ไม่ต่างจากไฮเพเรียนกับเซเทอร์.¹ พ่อรักแม่มากเกินไป,
 รักจนไม่ยอมให้แม้แต่สายลมแห่งสวรรค์
 ปะทะใบหน้าของนางแรงเกินไป—โอ, สวรรค์และพสุธา,
 ไยข้าต้องจดจำ? ไยกัน, แม่ปรารถนาเคียงข้างพ่อเรื่อยมา
 ดังความกระหายหิวที่ก่อตัวมากขึ้นเรื่อย
 ตามสิ่งที่ดื่มกินลงไป, แต่, แค่เดือนเดียว—
 ข้าไม่อยากนึกถึงด้วยซ้ำ! ความรวนเร, นามของเจ้าคือ ‘สตรี’!—
 เดือนเดียวเท่านั้น, รองเท้าที่นางสวม ยามเดินด้อยตาม
 ร่างของบิดาอันอาภัพ ยังไม่ทันเก่าด้วยซ้ำ,
 ตอนนั้นนางรำไห้อย่างโนโอบี,¹ แต่ไยกัน, เหตุใดนาง—
 โอ, สวรรค์! แม้แต่สำสัต์วอันไร้หลักเหตุผล
 ยังอาลัยได้นานกว่า!—ไยนางวิวาทักกับอาของข้า,
 อนุชาของบิดา, ผู้ไม่มีใครคล้ายพ่อของข้า,
 เหมือนที่ข้าต่างกับเฮอร์คิวลีส. ภายในเดือนเดียว,
 หยาดน้ำตาอันเสแสร้งกว่าใครของนาง

¹ ไฮเพเรียน (Hyperion) เป็นเทพแห่งดวงอาทิตย์ของชาวกรีก ส่วนเซเทอร์ (Satyr) เป็นสิ่งมีชีวิตครึ่งคนครึ่งแพะ แฮมเล็ตเปรียบพ่อกองตนเป็นไฮเพเรียน และเปรียบคลอเดียส อาของตนเป็นเซเทอร์

¹ ในตำนานกรีก นางโนโอบี (Niobe) โอ้อวดว่าตนสามารถคลอดบุตรธิดาได้มากกว่า เทพีเลโต เทพีจึงโกรธและสั่งหรรณูกลุกลานทุกคนของโนโอบี ทำให้นางร้องไห้ไม่หยุดจนกลายเป็นก้อนหิน

ยังไม่เหือดจากดวงตาอันกำแดงด้วยซ้ำ,
นางก็แต่งงานใหม่. โอ, รวดเร็วและร้ายกาจ, รีบเล่น
อย่างคล่องแคล่วปานนั้น, เพื่อร่วมรสบนบรรจรรย์กับญาติ
ของตัว!

ไม่ดีแน่, อย่างไม่รู้ไม่มีวันลงเอยด้วยดี,
หัวใจของข้าแตกสลายเจ็บงั้น, ด้วยต้องอดกลั้นวาจา

โฮเรโซ, บาร์นาร์โด, และมาร์เซลลัส เข้าฉาก

โฮเรโซ

คำนับฝ่าบาท!

แสมเล็ด

ข้าดีใจที่เห็นเจ้าเป็นสุขดี,
โฮเรโซใช่ไหม?—หรือข้าจำพลาดไป?

โฮเรโซ

ยังเป็นข้าคนเดิม, ฝ่าบาท, เป็นข้ารับใช้อันต่ำต้อยของท่านเสมอ

แสมเล็ด

เพื่อนที่ดีของข้าต่างหากเล่า, ข้าขอแลกคำเรียกนั้นกับเจ้า
แล้วกัน.

สิ่งใดนำตัวเจ้ามาจากวิทเทนเบิร์กหรือ, โฮเรโซ?—

[กล่าวแก่มาร์เซลลัส] มาร์เซลลัส!

มาร์เซลลัส

ฝ่าบาทของข้า

แฮมเล็ต

ยินดีเหลือเกินที่ได้พบ—[แก่บารน์นาร์โด] สายัณห์สวัสดิ์—
[แก่โฮเรโซ] ว่าอย่างไร, สิ่งใดนำเจ้ามาจากวิทเทนเบิร์ก?

โฮเรโซ

สันดานเกียจคร้านกระมัง, ฝ่าบาท

แฮมเล็ต

ข้าจักไม่ยอมให้คู่แข่งคนใดของเจ้ากล่าวเช่นนั้น,
เจ้าเองก็ไม่ควรทำร้ายหูของข้าด้วยกัน,
จักให้ข้าเชื่อง่ายคำที่ตัวเจ้ายกขึ้นมา
ว่าร้ายตัวเองได้อย่างไร ข้ารู้ว่าเจ้าไม่ใช่คนเกียจคร้าน.
ว่าแต่ เจ้ามีธุระอันใดในเอลสินอร์หรือ?
เราจักสอนเจ้าดีมิให้หนักก่อนเจ้ากลับไป

โฮเรโซ

ฝ่าบาท, ข้ามาเพื่อร่วมพิธีศพบิดาของท่าน

แฮมเล็ต

ข้าขอเถิด, อย่ามาเยาะข้า, สหายร่วมศึกษา.
ข้าคิดว่าเจ้ามาเพื่อร่วมพิธีวิหังของแม่ข้าต่างหาก

โฮเรโซ

จริง, ฝ่าบาท, พิธีจกจัดขึ้นต่อกัน

แสมเล็ด

ประหยัดใจ, โฮเรโซ, ประหยัด! ขนมนและเนื้อที่เหลือในพิธีศพ
เมื่อเย็นลงแล้วก็นำมาตักแต่งโต๊ะในงานวิวาห์.

ข้าขอเผชิญศัตรูที่สนิทยิ่งกว่าไครบนสวรรค์,
ยังดีกว่าต้องร้องอยู่จนถึงพิธีวันนั้น, โฮเรโซ.

บิดา—ข้าคิดว่าเห็นบิดา

โฮเรโซ

โอ, ที่ไหนหรือ, ฝ่าบาท?

แสมเล็ด

ในดวงตาของดวงใจข้า, โฮเรโซ

โฮเรโซ

ข้าเคยเห็นพระองค์ครั้งหนึ่ง, ทรงเป็นราชันผู้ประเสริฐ

แสมเล็ด

เขาเป็นชายชาติบุรุษ, เป็นมนุษย์ผู้ถึงพร้อมทุกด้าน.
ข้าจักไม่มีวันได้พบคนแบบพ่ออีกแล้ว.

โฮเรโซ

ฝ่าบาท, ข้าคิดว่า ข้าเห็นบิดาของท่านเมื่อคืนวาน

แสมเล็ด

เห็นใคร?

โฮเรโซ

ฝ่าบาท, ข้าเห็นองค์ราชัน, บิดาของท่าน

แสมเล็ด

องค์ราชัน, บิดาของข้า?

โฮเรโซ

โปรดระงับความอัศจรรย์ใจไว้สักครู่,
ให้หูของท่านได้ตั้งใจฟัง, เหตุการณ์ที่ข้าจกราบงานต่อท่าน,
ซึ่งทหารผู้ทรงเกียรติทั้งสองนี้ต่างเป็นประจักษ์พยาน,
เหตุการณ์อันน่าพิศวงนัก

แสมเล็ด

ในนามของพระเจ้า, ให้ข้าได้ฟัง

โฮเรโซ

สองคืนติดต่อกันแล้ว ที่ทหารอันทรงเกียรติทั้งสองนี้,
มาร์เซลลัสกับบาร์นาร์โด, ขณะเฝ้ายาม,
ในความเปล่าดายของรัตติกาลยามเที่ยงคืน,
พวกเขาได้ประสบพบรูปเงาอันคล้ายบิดาของท่าน,
สวมเกราะตรึงกันทุกกระเปียด, ตั้งแต่ศีรษะจนปลายเท้า,
ปรากฏตัวต่อหน้าคนทั้งสอง, เคลื่อนกายซึ้งซึ้ง,

ผ่านไปอย่างเนิบช้าและผ่าเผย, เดินเฉียดทั้งสองถึงสามครา,
เฉียดดวงตาอันจ๋าด้วยหวาดผวา,
ใกล้ในระยะบัญชาของคทาทัฬห,¹ จนทั้งสองรู้สึก
คล้ายร่างละลายเกือบเป็นน้ำด้วยความกลัว,
จนได้แต่ยืนเชอ ไม่เอ่ยอันใดแก่เขา. นี่แล คือเรื่องราว
อันชวนประหลาด ที่ทั้งสองลอบนำมาบอกแก่ข้า.
จากนั้น, ในคืนที่สาม, ข้าจึงมาร่วมอยู่ยามกับทั้งสอง,
ซึ่งก็เป็นไปตามที่พวกเขาเล่า, ทั้งเวลา,
ทั้งรูปลักษณ์ของเจ้าสิ่งนั้น, ทุกถ้อยคำเที่ยงตรงและถูกต้อง,
ผิวนั้นปรากฏจริง. ข้าจำบิดาของท่านได้,
เหมือนกันดุมือสองข้างของข้าอย่างไรรออย่างนั้น

แสมเล็ด

เรื่องเกิดที่ไหน?

มาร์เซลลัส

บนระเบียงปิ่นที่พวกเราเฝ้ายาม, ฝ่าบาท

แสมเล็ด

เจ้าได้พูดกับมันหรือไม่?

ไฮเรโซ

ข้าพูด, ฝ่าบาท,

¹ คทาที่แม่ทัพนายกองถือเพื่อแสดงตำแหน่งและอำนาจของตน

แต่มันไม่ได้ตอบ. กระนั้น, ข้าคิดว่าเห็น
มันเงยหน้า และเตรียมตนขยับกาย,
คล้ายกำลังจ๊กกล่าวอันใดจะนั้น,
แต่ไก่อ่เข้ากลับชั้นขึ้นเสียงดังเสียวก่อน,
เมื่อไก่อ่ขึ้นเสียงดัง, มันก็รีบร้อนจากไป,
จนล้มหายจากดวงตาของพวกเรา

แฮมเล็ต

แปลกจริง

โธเรโซ

เป็นเรื่องจริงไม่ต่างจากชีวิตของข้า, ฝ่าบาทผู้สูงศักดิ์.
พวกเราเพียงคิดว่าเป็นหนึ่งในหน้าที่ของตน
ที่จ๊กต้องรายงานให้ท่านทราบ

แฮมเล็ต

ข้ารู้, ข้ารู้, ท่านทั้งหลาย; แต่เรื่องนี้รบกวนใจข้านัก.
คืบนี้พวกเจ้าเฝ้ายามหรือเปล่า?

มาร์เซลลัส กับ บาร์นาร์โด

เฝ้า, ฝ่าบาท

แฮมเล็ต

เจ้าว่ามันสวมเกราะงั้นหรือ?

มาร์เซลลัส กับ บาร์นาร์โด

มันสวมเกราะ, ฝ่าบาท

แสมเล็ด

ศีรษะจรดปลายเท้า?

มาร์เซลลัส กับ บาร์นาร์โด

ฝ่าบาท, จากศีรษะจรดเท้า

แสมเล็ด

ถ้าอย่างนั้นก็มองไม่เห็นใบหน้า?

โฮเรโซ

โอ้, เห็น, ฝ่าบาท, เขาเปิดกะบังไว้¹

แสมเล็ด

แล้ว, เขาแลบลิ้นตืด?

โฮเรโซ

สีหน้าแลสร้อยเคร้ามามากกว่าโกรธา

แสมเล็ด

ซิดเซียว? กำแดง?

โฮเรโซ

ซิดเซียวยิ่งนัก

¹ หมายถึงกะบังของหมวกเกราะ

แฮมเล็ต

และเขาจะต้องดวงตามาทาทางเจ้า?

โธเรโซ

เกือบตลอดเวลา

แฮมเล็ต

ข้าพเจ้าจกอยู่ตรงนั้นด้วยอีกคน

โธเรโซ

ถ้าอยู่, ท่านคงต้องสับสน

แฮมเล็ต

คงอย่างนั้น. แล้วมันอยู่นานหรือเปล่า?

โธเรโซ

ราวหนึ่งถึงร้อยด้วยความเร็วธรรมดา

มาร์เซลลัส กับ บาร์นาร์โด

นานกว่านั้น, นานกว่า

โธเรโซ

ไม่ใช่ตอนข้าพบบัน

แฮมเล็ต

เคราสีเทาใช่ไหม?

โฮเรโซ

สีเทา, ไม่เพี้ยนจากที่ข้าเห็นเขาตอนยังหายใจ,
ดำแซมเงินเทา

แสมเล็ด

ข้าจักเฝ้ายามด้วยคืบนี้, เพื่อว่ามันจักผ่านไปอีก

โฮเรโซ

ข้ารับรองว่ามันต้องมา

แสมเล็ด

หากมันปรากฏกายด้วยลักษณะของบิดาผู้สูงศักดิ์ของข้า,
ข้าจักพูดจากับมัน, ต่อให้ขมนรกดเปิดปากอ้า.
ถ้าถึงบัดนี้, พวกเจ้าปิดความลับเรื่องที่เห็นตลอดมา,
ข้าก็ขอให้พวกเจ้ารักษาความเงียบนั้นต่อไป.
และไม่ว่าคำคืบนี้จักเกิดสิ่งใด,
ขอให้คิดแต่เพียงใจ, ไม่ต้องใช้ลิ้น.
ข้าจักตอบแทนความรักของพวกเจ้า. แล้วพบกัน.
ที่ระเบียงปิ่นใหญ่, ช่วงลิบเอ็ดถึงลิบสองนาฬิกา,
ข้าจักไปพบพวกเจ้าที่นั่น

ทั้งสามคน

เราจักคงหน้าที่เพื่อเกียรติของท่าน!

ทุกคนออกจากฉาก ยกเว้นแสมเล็ด

HAMLET

วิลเลียม เชกสเปียร์

แฮมเล็ต ของเชกสเปียร์เป็นหนังสืออีกเล่มที่สามารถเปลี่ยนชีวิตหลังการอ่าน นี่คือนผลงานที่ยิ่งใหญ่เล่มหนึ่งของวรรณกรรมโลกและเป็นหนึ่งในรายชื่อ 10 อันดับต้น จากการจัดลำดับหนังสือ 100 เล่มที่ควรอ่านก่อนตาย

สำนักพิมพ์แมงวรรณกรรม

porcupinebook.com

Designed by Manita Songserm

manita-s.tumblr.com

ราคา 310

9786167831329

